

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 435/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., P., zastúpenej advokátkou JUDr. R. F., Advokátska kancelária, Š., vo veci porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd procesným postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 171/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2010 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie v úvodnej časti označených práv postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 171/2008.

2. Sťažovateľka v sťažnosti vytýkala okresnému súdu, že sa v označenom exekučnom konaní odmietol zaoberať jej podnetom, ktorým žiadala o odklad exekúcie až

do vyriešenia sporu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 74/2009 týkajúcej sa pohľadávky, ktorú si v exekučnom konaní uplatňuje oprávnený proti povinnému, ale ktorej veriteľom je sťažovateľka, a nie oprávnený.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 171/2008 porušil jej právo garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), prikázal okresnému súdu konať o jej podnete a priznal jej proti okresnému súdu náhradu trov konania v sume 303,16 €.

4. Ústavný súd sa najskôr zaoberal otázkou, či sú naplnené predpoklady meritórneho prerokovania ústavnej sťažnosti [§ 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], a dospel k záveru, že ide o zjavne neopodstatnený návrh v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu kompetenciu posúdiť „priateľnosť“ návrhu predtým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter kontradiktórneho konania, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe priebehu namietaného konania či na základe obsahu napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej moci a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti.

Ak potom sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu (opatreniu, alebo inému zásahu) orgánu verejnej moci, považuje ju ústavný súd spravidla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie (opatrenie, zásah) nie je vzhľadom na svoju povahu, namietané vady konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľky, t. j. keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

5. V posudzovanej veci sa sťažovateľka domáhala zásahu ústavného súdu proti opatreniu okresného súdu, ktorý jej listom z 1. júna 2010 „v exekučnej veci oprávneného:

Ing. O. L.– T., proti povinnému: D., a. s., o vymoženie 4 650 276,40 Sk s prísl...“, odmietol postavenie účastníka konania (oprávneného) a potom nerozhodol o jej podnete na odklad exekúcie zo 14. októbra 2009.

6. Toto opatrenie (postup) okresného súdu nemožno považovať za jeho zásah do základných práv a slobôd sťažovateľky.

7. Účastníkmi exekučného konania sú tí, ktorých zákon za účastníkov označuje (§ 90 Občianskeho súdneho poriadku); podľa ustanovenia § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) sú nimi predovšetkým oprávnený a povinný. Rozhodujúce je teda len to, kto sa v návrhu na vykonanie exekúcie označí za oprávneného a koho uvedie ako povinného, bez ohľadu na to, či tomu zodpovedá právny a skutkový stav (aktívna alebo pasívna vecná legitímácia). Odkladom exekúcie sa zabezpečuje ochrana povinného v exekučnom konaní, takže na podanie návrhu je podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku procesne legitímovaný len povinný (fyzická osoba), a nie oprávnený.

8. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd prípisom z 1. júna 2010 správne oznámil sťažovateľke neexistenciu skutočností pre jej chcený vstup do prebiehajúceho exekučného konania a vydanie dočasného opatrenia (odkladu exekúcie); jej svojská aplikácia príslušných právnych noriem urobila z nich nástroj absurdity (oprávnená nie je vecne legitímovaná na podanie návrhu o odklad exekúcie) a pokračovala do zbytočného zaťažovania ústavného súdu sťažnosťami, ktoré sú zjavne neoprávnené, ale ktoré musí tiež rozhodnúť, a to na úkor rozhodovania skutočne opodstatnených sťažností.

9. S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011